

παρασημειώσεις

Μικρόκοσμος ΙΙ

Παραμένοντας για λίγο ακόμα στα όρια του ακαδημαϊκού μικρόκοσμου, ας προσπαθήσουμε να προσεγγίσουμε τον κατ' εξοχήν πυρήνα του, που δεν είναι άλλος από τη διεργασία μετάδοσης της γνώσης, τη διδασκαλία. Πράγματι, σύμφυτη άρρηκτα με τον πανεπιστημιακό θεσμό είναι και η ελευθερία της από καθέδρας διδασκαλίας. Ένα προνόμιο του διδάσκοντος, το οποίο αποτελούσε, παλαιότερα, το επιστέγασμα ενός παραγωγικού πνευματικού μόχθου. Τη *venia legendi*, την «άδεια του διδάσκειν», παραχωρούσε η πανεπιστημιακή σχολή μόνον ύστερα από μια σειρά από δοκιμασίες, επιστέγασμα των οποίων αποτελούσε η υφηγεσία. Ένας θεσμός - ασφαλιστική δικλίδα και για τον ίδιο τον υποψήφιο πανεπιστημιακό καθηγητή, ο οποίος όπως είναι γνωστό, έχει καταργηθεί από τους αιρετούς μας άρχοντες με το νόμο - πλαίσιο του 1982.

Παραλείποντας να αναφερθεί κανείς εδώ στο επίπεδο της επιστημονικής επάρκειας των μελών του προσωπικού που διδάσκει έκτοτε «από καθέδρας» στα πανεπιστήμιά μας (επίπεδο, άλλωστε, μετρήσιμο από την ποιότητα της πνευματικής παραγωγής που έχει να επιδείξει), αξίζει να αναλογιστεί μόνον για τις συνέπειες της ισοπέδωσης (του «εκδημοκρατισμού» κατά τους τότε ιθύνοντες) που επέφερε η «μεταρρύθμιση» του '82. Στον ακαδημαϊκό μικρόκοσμο γίνεται κάθε μέρα και πιο αισθητή η πνιγερή ατμόσφαιρα της «συνωμοσίας των μετριοτήτων» που κυριαρχεί στα Ανώτατα Πνευματικά μας ιδρύματα. Μια ατμόσφαιρα που κρατά ερμητικά κλειστές τις θύρες των ΑΕΙ σε όσους προικισμένους νέους επιστήμονες θα έχουν την αφελή φιλοδοξία να τις κρούσουν, επιδιώκοντας επάξια και εκείνοι μια θέση στις βαθμίδες του διδακτικού τους προσωπικού.

Μια εξωθεσμική παρέμβαση στον ακαδημαϊκό μικρόκοσμο από αυταρχικούς ή αμήχανους άρχοντες οι οποίοι, για να θυμηθούμε το στίχο του Καβάφη, «βλάπτουν κι οι δυο εξίσου την Αποικίαν».

Φ. ΜΑΛΙΓΚΟΥΔΗΣ victor@the.forthnet.gr